

GENERALINĖS ADVOKATĖS
ELEANOR SHARPSTON IŠVADA,
pateikta 2009 m. gegužės 7 d.¹

1. Tokioje situacijoje, kai aliuzijas į kilmės vietą keliantį maisto produkto pavadinimą vietos gamintojų grupė įregistravo kaip (nacionalinį) kolektyvinį prekių ženklą ir yra pateikta paraiška jį įregistruoti kaip (Bendrijos) saugomą kilmės vietos nuorodą (toliau – SKVN) arba saugomą geografinę nuorodą (toliau – SGN), ar kitas gamintojas, naudojantis panašų pavadinimą panašiam maisto produktui, gali, atsikirdamas į teiginį, kad jo maisto produkto ženklavimas klaidins vartotojus, remtis: i) tuo, jog išnagrinėjus paraišką dėl SKVN ar SGN statuso dar nenustatyta, kad pavadinimas netapo bendrinis; ir (arba) ii) tuo, jog jis sąžiningai naudojo pavadinimą ilgą laiką?

2. Tai yra *Tribunale Civile di Modena* (Modenos civilinių bylų teismas, Italija) šioje byloje Teisingumo Teismui pateiktų prejudicinių klausimų esmė.

1 — Originalo kalba: anglų.

Bendrijos teisės aktai

3. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 1992 m. liepos 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2081/92 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos², 2000 m. kovo 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/13/EB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių maisto produktų ženklavimą, pateikimą ir reklamavimą, derinimo³ ir 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti⁴ aiškinimu.

2 — OL L 208, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 13 t., p. 4 (toliau – Reglamentas Nr. 2081/92 arba Reglamentas).

3 — OL L 109, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 5 t., p. 75 (toliau – Direktyva 2000/13). Šia direktyva buvo pakeista 1978 m. gruodžio 18 d. Tarybos direktyva 79/112/EEB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių maisto produktų, skirtų parduoti galutiniam vartotojui, ženklavimą, pateikimą ir reklamavimą, derinimo (OL L 33, 1979, p. 1) (toliau – Direktyva 79/112).

4 — OL L 40, 1989, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92 (toliau – Direktyva 89/104). Ši direktyva buvo panaikinta 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 299, p. 25), tačiau galiojo nacionaliniame teisme nagrinėjamos bylos faktų atsiradimo metu.

Reglamentas Nr. 2081/92

taikomas nepažeidžiant kitų konkrečių Bendrijos nuostatų.

4. Reglamentas Nr. 2081/92 nustato įregistruotų kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų apsaugos pagrindus⁵. Pagal reglamentą kai kurių žemės ūkio ir maisto produktų pavadinimai visoje Bendrijoje gali būti saugomi kaip SKVN ar SGN, jeigu aptariamų produktų savybės yra sietinos su jų geografine kilme⁶.

6. 2 straipsnyje numatyta, kad Bendrijos kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų apsauga yra suteikiama pagal šį reglamentą, ir nustatytos sąlygos, kurios turi būti įvykdytos tam, kad pavadinimą būtų galima priskirti „kilmės vietos nuorodos“ arba „geografinės nuorodos“ kategorijai.

5. Reglamento penktoje konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad žemės ūkio ir maisto produktams ženklinti taikytinos bendrosios taisyklės, apibrėžtos Direktyvoje 79/112⁷, ir kad atsižvelgiant į jų konkretų pobūdį turėtų būti priimtos papildomos specialios nuostatos dėl žemės ūkio ir maisto produktų iš konkrečiai įvardytos geografinės vietovės. 1 straipsnio 2 dalyje, kuriame nustatoma reglamento taikymo sritis, aiškiai numatyta, jog jis

7. Taigi 2 straipsnio 2 dalies a punkte nustatyta, kad „kilmės vietos nuoroda“ – tai regiono, konkrečios vietos ar šalies pavadinimas, vartojamas apibūdinti iš ten kilusį žemės ūkio ar maisto produktą, kurio kokybė ar savybės yra iš esmės arba išimtinai sietinos su tam tikra geografine aplinka su jai būdingais gamtos ar žmogaus veiklos veiksniais ir kurio gamyba, perdirbimas ir paruošimas atliekamas toje konkrečioje įvardytoje geografinėje vietovėje. 2 straipsnio 2 dalies b punkte „geografinė nuoroda“ apibūdinama kaip regiono, konkrečios vietos ar šalies pavadinimas, vartojamas apibūdinti iš ten kilusį žemės ūkio ar maisto produktą, kuriam priskiriama tam tikra konkreti kokybė, reputacija ar kitos savybės, būdingos tai geografinei kilmei, ir kurio gamyba ir (arba) perdirbimas ir (arba) paruošimas atliekamas konkrečioje įvardytoje geografinėje vietovėje.

5 — Šį reglamentą nuo 2006 m. kovo 31 d. pakeitė 2006 m. kovo 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 510/2006 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 93, p. 12). Ankstesnio reglamento 3 straipsnio 1 ir 3 dalys dabar yra perkeltos į vėlesnio reglamento atitinkamai 3 straipsnio 1 dalį ir 13 straipsnio 2 dalį. Nei šių nuostatų, nei kurių nors kitų nuostatų, kuriomis remiuosi, pakeitimai nebuvo tokie, kad turėtų reikšmės prejudiciniam klausimams išspręsti. Nors ginčijama bauda (žr. toliau 21 punktą) buvo skirta po to, kai įsigaliojo pastarasis reglamentas, šioje byloje nagrinėjami tariami pažeidimai padaryti 2002 metais. Todėl remiuosi ankstesnio reglamento nuostatomis, o mano komentari *mutatis mutandis* taikomi ir pastarajam reglamentui.

6 — Kaip pabrėžta reglamento preambulos devintoje konstatuojamojoje dalyje.

7 — Direktyvos 2000/13 pirmoje konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad šia direktyva siekta sujungti Direktyvos 79/112 pakeitimus. Tuo remiantis vėliau buvo aiškinama Direktyva 2000/13 (žr., pavyzdžiui, 2006 m. rugsėjo 12 d. generalinės advokatės Stix-Hackl išvadą byloje *Lidl Italia* (C-315/05, Rink. p. I-11181)).

8. 3 straipsnyje nurodyti du atvejai, kai — padėtį kitose valstybėse narėse, pavadinimai negali būti registruojami.

9. Konkrečiai kalbant, 3 straipsnio 1 dalyje — atitinkamus nacionalinius ar Bendrijos teisės aktus. numatyta:

„Pavadinimų, tapusių bendriniais, įregistruoti negalima.

Kai, taikant 6 ir 7 straipsniuose numatytą tvarką, įregistravimo paraiška atmetama dėl to, kad pavadinimas tapo bendriniumi, Komisija šį sprendimą paskelbia *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.“

Šiame reglamente „pavadinimas, kuris yra tapęs bendriniumi“ – tai žemės ūkio ar maisto produkto pavadinimas, kuris, nors ir sietinas su tam tikra vieta ar regionu, kuriame šis žemės ūkio produktas ar maisto produktas buvo pirmiausia pagamintas ar pateiktas rinkai, tapo įprastu žemės ūkio produkto ar maisto produkto pavadinimu.

10. 5 straipsnyje yra nustatyta procedūra, kurios valstybė narė turi laikytis, pateikdama pavadinimo įregistravimo paraišką. Reikšmingos 5 straipsnio 5 dalies⁸ nuostatos yra šios:

Siekiant nustatyti, ar pavadinimas tapo bendriniumi, ar ne, reikia atsižvelgti į visus veiksnius, ypač į:

„Valstybė narė patikrina paraiškos pagrįstumą ir laikydama, kad ji atitinka šio reglamento reikalavimus, paraišką <...> nusiunčia Komisijai.

— padėtį valstybėje narėje, kurioje pavadinimas atsirado, ir į vartojimo vietas,

8 — Pirmosios trys pastraipos. Antroji ir trečioji pastraipos yra su pakeitimais, padarytais 1997 m. kovo 17 d. Tarybos Reglamentu (EB) Nr. 535/97 (OL L 83, p. 3, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 20 t., p. 352).

Ta valstybė narė gali, tik taikydama pereinamąjį laikotarpį, nacionaliniu lygmeniu skirti pavadinimui, pateiktam nustatyta tvarka, apsaugą, tokia prasme, kaip vartojama šiame reglamente, ir, jei būtina, patikslinimo laikotarpį, kurių trukmė pradedama skaičiuoti nuo tokio pateikimo dienos; <...>

Tokia pereinamojo laikotarpio nacionalinė apsauga baigiasi sprendimo dėl įregistravimo pagal šį reglamentą priėmimo dieną. Priėmus tokį sprendimą, gali būti leista skirti iki penkerių metų trukmės patikslinimo laikotarpį su sąlyga, kad konkrečios įmonės teisėtai prekiaavo konkrečiais produktais, vartodama [vartodamos] konkrečius pavadinimus be pertraukos ne trumpiau kaip penkerius metus iki 6 straipsnio 2 dalyje numatytos informacijos paskelbimo datos.“

11. 13 straipsnyje yra detalizuojama įregistruotiems pavadinimams suteikiama apsauga. Reikšmingos straipsnio dalys yra šios:

„1. Įregistruoti pavadinimai saugomi nuo:

kuriems netaikomas įregistravimas, jeigu šie produktai panašūs į tuo pavadinimu įregistruotus produktus arba jeigu, naudojantis tuo pavadinimu, naudojamas saugomo pavadinimo reputacija;

b) bet kokio netinkamo naudojimo, imitavimo ar įvaizdžio apie gaminį atkūrimo, net ir tuo atveju, jei yra nurodoma tikroji produkto kilmė arba jeigu saugomas pavadinimas yra išverstas arba prie jo rašomi tokie žodžiai, kaip <...> „tipas“ <...>

c) bet kokios melagingos ar klaidinančios nuorodos, tokios kaip produkto pagaminimo vieta, <...> kuri gali sukelti klaidingą įspūdį apie produkto kilmę;

d) bet kokios kitos praktikos, galinčios suklaidinti visuomenę dėl tikros produkto kilmės.

<...>

a) bet kokio tiesioginio ar netiesioginio įregistruoto pavadinimo naudojimo komerciniiais tikslais produktams,

3. Saugomi pavadinimai negali tapti bendriniais.

<...>“

a) neturi iš esmės klaidinti pirkėjo, visų pirma dėl:

i) maisto produkto charakteristikų, ypač jo <...> kilmės <...>

Direktyva 2000/13

12. Direktyva 2000/13 yra derinami valstybių narių įstatymai, be kita ko, dėl maisto produktų ženklavimo. Direktyvos 6 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad „bet kokios ženklavimo taisyklės visų pirma turėtų būti kuriamos siekiant informuoti ir apsaugoti vartotoją“.

<...>

3. Šio straipsnio 1 <...> dalyje nurodyti draudimai bei apribojimai taikomi dar ir:

13. Reikšmingos 2 straipsnio nuostatos yra šios:

a) maisto produktų pateikimui, ypač jų formai, išvaizdai, pakuotei, naudojamoms pakavimo medžiagoms, jų išdėstymo tvarkai ir aplinkai.

„1. Ženklavimas ir ženklavimo būdai:

b) reklamavimui.“

14. Reikšmingos 5 straipsnio nuostatos *Direktyva 89/104* yra šios:

15. Direktyva 89/104 yra pirmasis aktas, kuriuo derinami valstybių narių įstatymai, susiję su prekių ženklais.

„1. Pavadinimas, kuriuo maisto produktas yra parduodamas – tai jam taikytinose Bendrijos nuostatose numatytas jo pavadinimas.

16. Reikšmingos 3 straipsnio 1 dalies nuostatos yra šios:

a) Jei Bendrijos nuostatų nėra, produktas parduodamas pavadinimu, kurį numato valstybės narės, kurioje jis parduodamas galutiniam vartotojui arba viešojo maitinimo įstaigoms, įstatymai ir kiti teisės aktai.

„Toliau išvardyti žymenys nebus registruojami arba, jeigu įregistruoti, galės būti pripažinti negaliojančiais:

<...>

Jei ir šiuose dokumentuose tokio pavadinimo nėra, parduodant produktą vartojamas įprastinis jo pavadinimas, paplitęs valstybėje narėje, kur šis produktas yra parduodamas galutiniam vartotojui arba viešojo maitinimo įstaigoms, arba maisto produkto, prireikus ir jo vartojimo, aprašas, kuris turi būti pakankamai aiškus, kad pirkėjas suvoktų tikrąją jo prigimtį ir kuris leistų atskirti jį nuo kitų produktų, su kuriais jis gali būti supainiotas.“

c) prekių ženklai, susidedantys tik iš žymenų arba požymių, kurie prekyboje gali būti naudojami pažymėti rūšį, kokybę, kiekį, paskirtį, vertę, geografinę kilmę arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laiką, arba kitas prekių ar paslaugų ypatybes;

- d) prekių ženklai, susidedantys tik iš tokių žymenų arba požymių, kurie dabartinėje kalboje, sąžiningoje ir nusistovėjusioje prekybos praktikoje tapo įprastiniais;

Faktai, procesas ir prejudiciniai klausimai

18. Felino komuna yra Emilijos Romanijos regione Italijoje. *Cavazzuti SpA*, dabar *Grandi Salumifici Italiani SpA* (toliau – *GSI*), gamina saliamio dešrą, kurią parduoda „Salame Felino“ ir (arba) „Salame tipo Felino“ pavadinimu⁹. Šį saliamį ji gamina Modenoje (kuri taip pat yra Emilijos Romanijos regione, apie 50 km nuo Felino) ir tai daro apytikriai nuo 1970 metų.

<...>“

17. 15 straipsnio 2 dalyje numatyta:

19. 2006 m. gegužės 16 d. Emilijos Romanijos regionas *GSI* skyrė administracinę baudą už pavadinimo „Salame tipo Felino“ naudojimą ženklini produktą vartotojus klaidinančiu būdu. Regionas nusprendė, kad *GSI* pažeidė Įstatyminio dekreto 109/92 2 straipsnį, kuriuo Direktyvos 2000/13 2 straipsnis buvo perkeltas į Italijos nacionalinę teisę.

„Nukrypdomos nuo 3 straipsnio 1 dalies c punkto valstybės narės gali numatyti, kad tokie žymenys arba požymiai, kuriais prekyboje galima nurodyti geografinę prekių ar paslaugų kilmės vietą, gali sudaryti kolektyvinius, garantijos ar sertifikacijos ženklus. Toks ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai naudoti tokius žymenis ar požymius prekyboje, jeigu ji laikosi sąžiningos praktikos pramoninėje ir komercinėje veikloje; ypač toks ženklas negali būti panaudotas prieš trečiąją šalį, kuri turi teisę naudoti geografinį pavadinimą.“

20. Baudos skyrimo momentu pavadinimas „Salame Felino“ nebuvo įregistruotas kaip SKVN ar SGN. Nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nurodyta, kad atsižvelgiant į *Associazione per la Tutela del Salame Felino* (*Salame Felino* apsaugos asociacija, toliau – *APTSE*) ir *Associazione delle Industrie delle Carni* (Mėsos pramonės asociacija, toliau – *ASSICA*) siūlymus, buvo

9 — Tai verčiama kaip „Felino tipo saliamis“.

pateikta paraiška pripažinti „Salame Felino“ SGN pagal Reglamentą Nr. 2081/92. Tačiau prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikimo metu pavadinimas pagal paraišką dar nebuvo įregistruotas.

21. *GSI* kreipėsi į *Tribunale Civile di Modena*, prašydama panaikinti administracinę baudą tuo pagrindu, kad pavadinimas „Salame Felino“ yra bendrinis ir buvo daugelį metų sąžiningai naudojamas už Felino komunos ribų, taip pat ir kaip kolektyvinis prekių ženklas. *Tribunale Civile* sustabdė bylos nagrinėjimą ir Teisingumo Teismui pateikė šiuos klausimus:

„1. Ar Reglamento (EEB) Nr. 2081/92 3 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnio 3 dalis (šiuo metu – Reglamento (EB) Nr. 510/06 3 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnio 2 dalis), atsižvelgiant į Įstatyminio dekreto Nr. 109/92 2 straipsnį (Direktyvos 2000/13/EB 2 straipsnis), turi būti aiškinamos taip, kad geografinių nuorodų turintis maisto produkto pavadinimas, kurio atžvilgiu per nacionalinę procedūrą buvo „atmestas“ arba sustabdytas prašymo įregistruoti jį kaip saugomą kilmės vietos nuorodą (SKVN) arba saugomą geografinę nuorodą (SGN) įteikimas Europos Komisijai minėtų reglamentų prasme turi būti laikomas bendrinio bent jau tuo laikotarpiu, kuriuo galioja minėto „atmetimo“ ar sustabdymo pasekmės?

2. Ar Reglamento (EEB) Nr. 2081/92 3 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnio 3 dalis (šiuo metu – Reglamento (EB) Nr. 510/06 3 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnio 2 dalis), atsižvelgiant į Įstatyminio dekreto Nr. 109/92 2 straipsnį (Direktyvos 2000/13/EB 2 straipsnis), turi būti aiškinamos taip, kad aliuzijas į tam tikrą vietą keliantį maisto produkto pavadinimą, neįregistruotą kaip SKVN ar SGN minėtų reglamentų prasme, Europos rinkoje teisėtai gali naudoti gamintojai, kurie jį sąžiningai ir nepertraukiamai naudojo ilgą laiką prieš tai, kol įsigaliojo Reglamentas (EEB) Nr. 2081/92 (šiuo metu – Reglamentas (EB) Nr. 510/06), ir po jo įsigaliojimo?

3. Ar 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 15 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad maisto produkto kolektyvinio prekių ženklo, kuriame yra geografinė nuoroda, savininkas negali uždrausti tokių pačių savybių turinčio produkto gamintojams žymėti jį tokiu pačiu kaip kolektyviniame prekių ženkle pavadinimu, jeigu šie gamintojai šiuo pavadinimu sąžiningai ir nepertraukiamai naudojo ilgus metus prieš įregistruojant minėtą kolektyvinį prekių ženklą?“

22. *GSI*, Emilijos Romanijos regionas, *APTSE*, Graikijos ir Italijos vyriausybės bei

Komisija pateikē rašytines pastabas ir vēlāu posēdyje pateikē žodines pastabas.

25. Todēl Teisingumo Teismas turi āšķiai nurodyti, koks yra Reglamenta Nr. 2081/92 ir Direktvyvos 2000/13 tarpusavio santykis. Tai aptarsiu atsakydamas ī antrājī klausimā, priēš āšķindamasis, kokiā reikšmē teismo atliekamam tariamai klaidinančios etiketēs vertinimui gali turēti bendrovēs sāžiningumas ir pavadinimo naudojimo trukmē.

Pirminēs pastabas

23. *GSI* skirta bauda yra susijusi su Įstatyminio dekreto 109/92 2 straipsnio pažeidimu. Taigi nacionalinis teismas tiesiog turi įvertinti, ar *GSI* suklaidino vartotojus, produkto etiketėje naudodama pavadinimą „Salame tipo Felino“. *Tribunale di Modena* prašo Teisingumo Teismo paaiškinti, kokiā reikšmē šiam vertinimui turi kai kurie veiksniai.

24. Vienas iš tokių veiksnių yra pačio pavadinimo vertė. Pirmuoju Teisingumo Teismui pateiktu klausimu klausiama, kada ir kodėl pavadinimą galima laikyti bendrinium. Norint atsakyti ī šī klausimā, tereikia išnagriniēti Reglamente Nr. 2081/92 pateiktā registracijos schemā. Tačiau, atsižvelgiant ī prašymā priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamā bylą, Teisingumo Teismui taip pat svarbu išnagriniēti, kokiā reikšmē nacionalinio teismo atliekamam šio pavadinimo naudojimo etiketėje vertinimui turi pripažinimas, jog pavadinimas yra bendrinis.

Pirmasis klausimas

26. Pirmuoju klausimu prašymā priimti prejudicinį sprendimą pateikēs teismas iš esmēs klausia, ar geografinis pavadinimas, kurio atžvilgiu buvo atmestas arba sustabdytas prašymas įregistruoti jį kaip SKVN arba SGN, turi būti laikomas bendrinium bent jau tuo laikotarpiu, kuriuo galioja minēto „atmetimo“ ar sustabdymo pasekmēs.

Priimtinumas

27. Yra du atskiri prieštaravimai dėl priimtimumo.

28. Pirma, *APTSF* ir Italija ginčija faktus, kurias klausimas yra grindžiamas. Italijos

vyriausybė teigia, kad registracijos procedūroje nebuvo jokio atmetimo ar sustabdymo. *APTSF* teigia, kad dėl pavadinimo įregistravimo paraiškos tereikia sutvarkyti paskelbimo formalumus.

29. Negaliu sutikti, kad šie teiginiai yra pagrindas laikyti pirmąjį klausimą nepriimtinu.

30. EB 234 straipsnis pagrįstas aiškiu nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo funkcijų atskyrimu. Fakto klausimai tenka nacionalinių teismų jurisdikcijai, o Teisingumo Teismo vaidmuo yra tik pateikti gaires, kaip aiškinti Bendrijos teisę. Todėl Teisingumo Teismas savo prejudicinį sprendimą turi pagrįsti nacionalinio teismo prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateiktomis faktinėmis aplinkybėmis¹⁰.

31. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad faktinių bylos aplinkybių metu pagal Reglamentą Nr. 2081/92 pateikta paraiška buvo nagrinėjama ir pavadinimas „Salame Felino“ nebuvo įrašytas į registrą. Priežastys, kodėl taip buvo ar galėjo būti, neturi jokios reikšmės pateiktų klausimų analizei.

32. Antra, Italijos vyriausybė ir Komisija tvirtina, kad pirmasis klausimas yra nepriimtinas, nes jis grindžiamas neteisinga prielaida, jog Direktyvos 2000/13 2 straipsnio taikymo sritis gali būti ribojama reglamentu. Be to, Komisijos nuomone, nacionaliniame teisme nagrinėjamai bylai išspręsti nėra būtina pirmiausia spręsti klausimą, ar pavadinimas yra bendrinis vykstant registracijos procedūrai pagal Reglamentą Nr. 2081/92. Komisija mano, kad nacionalinis teismas turėtų išspręsti bylą remdamasis vien nacionalinėmis nuostatomis, įgyvendinančiomis Direktyvą 2000/13.

33. Nors Komisijos teiginiai yra tinkami, visai gali būti, kad pavadinimo įregistravimas (arba jo pripažinimas bendriniumi) pagal Reglamentą Nr. 2081/92, neribojant Direktyvos 2000/13 2 straipsnio taikymo srities, turėtų reikšmės teismui nustatant, ar etiketė, kurioje naudojamas šis pavadinimas, yra klaidinanti Direktyvos 2000/13 prasme. Taigi pirmojo klausimo išsprendimas yra pradinis veiksmas, kurio gali reikėti norint tinkamai atsakyti į antrąjį klausimą.

34. Todėl manau, kad Teisingumo Teismas turėtų atsakyti į pirmąjį klausimą.

10 — Žr. naujausio 2008 m. gegužės 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Danske Svineproducenter* (C-491/06, Rink. p. I-3339) 23 punktą ir ten nurodytą teismo praktiką.

Esmē

35. Reglamente Nr. 2081/92 yra pateikta sistema, pagal kurią pavadinimas, nurodantis produkto kilmę, gali būti įrašytas į Bendrijos lygiu saugomų pavadinimų sąrašą. Komisija įvertina, ar pavadinimui galima suteikti apsaugą. Pagal 3 straipsnio 1 dalį Komisija gali neregistruoti pavadinimo, be kita ko, tuo pagrindu, kad, jos nuomone, jis yra bendrinis.

36. Tačiau jeigu ir tol, kol Komisija neatmeta paraiškos būtent šiuo pagrindu, negalima sakyti, kad pavadinimas reglamento prasme yra pripažįstamas bendriniu.

37. Taip pat nėra jokio pagrindo manyti, kad geografinis pavadinimas yra bendrinis, kol nenusprendžiama, kad taip nėra. Daugeliu atvejų toks pavadinimas bus tiesiog informatyvus. Kai kuriais atvejais jis bus vertas apsaugos pagal reglamentą. Tačiau niekas Teisingumo Teismo turimoje medžiagoje nerodo, kad jeigu geografinis pavadinimas tampa bendrinis kaip maisto produkto nuoroda, tai yra įprasta jo raida.

38. Taigi, priešingai nei teigia *GSI*, nacionalinis teismas vykstant pavadinimo registracijos procedūrai negali manyti, jog jis yra bendrinis, jeigu ir tol, kol Komisija nenusprendžia, kad taip yra.

39. Panašiai negalima manyti, kad pavadinimas *nėra* bendrinis reglamento prasme¹¹.

40. Šiuo atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar tai, kad *GSI* naudojo ginčijamą nuorodą, tikrai galėjo iš esmės suklaidinti pirkėjus Direktyvos 2000/13 2 straipsnio 1 dalies prasme. Spręsdamas šį klausimą, kai nėra Komisijos galutinio sprendimo pagal Reglamentą Nr. 2081/92, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui gali reikėti atsižvelgti į tas pavadinimo savybes, į kurias taip pat atsižvelgtų Komisija, nagrinėdama, ar pavadinimui teiktina apsauga arba ar jis yra bendrinis reglamento prasme. Tam jis gali atsižvelgti į Teisingumo Teismo praktiką, susijusią su reglamentu.

¹¹ — Man atrodo, kad tam neturi įtakos aplinkybė, jog pagal Reglamento 5 straipsnio 5 dalį, jeigu valstybės narės atitinkamos institucijos Komisijai pateikia paraišką dėl pavadinimo apsaugos, ši valstybė narė gali suteikti šiam pavadinimui laikiną apsaugą savo viduje tol, kol vyksta paraiškos nagrinėjimas.

41. Teisingumo Teismas kaip atskaitos tašką pasirinko 3 straipsnio 1 dalyje pateiktą apibrėžimą, kad maisto produkto pavadinimas yra bendrinis, jeigu (nors ir sietinas su tam tikra vieta ar regionu, kuriame maisto produktas buvo pirmiausia pagamintas ar pateiktas rinkai) šis pavadinimas tapo įprastu šio maisto produkto pavadinimu¹². Jis nusprendė, kad bendrinį pavadinimo pobūdį reikėtų nustatyti, be kita ko, išnagrinėjus esamą padėtį valstybės narės, kurioje atsirado pavadinimas, vartojimo vietovėse ir kitose valstybėse narėse bei atitinkamus nacionalinius ar Bendrijos įstatymus¹³.

Antrasis klausimas

43. Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar aliuzijas į tam tikrą vietą keliantį maisto produkto pavadinimą, neįregistruotą kaip SKVN ar SGN, teisėtai gali naudoti gamintojai, kurie jį sąžiningai ir nepertraukiamai naudojo ilgą laiką prieš tai, kol įsigaliojo Reglamentas (EEB) Nr. 2081/92.

42. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui, atsakant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pirmąjį klausimą, nuspręsti, kad pavadinimo negalima laikyti bendrinium Reglamentas Nr. 2081/92 prasme tol, kol Komisija neatmeta paraiškos dėl pavadinimo apsaugos, nes pavadinimas tapo bendrinis.

Priimtinumas

44. *APTSF* tvirtina, kad antrasis klausimas nepriimtinas, nes jis grindžiamas fakto klaida. Dėl 30 punkte išdėstytų priežasčių šis argumentas yra atmestinas.

12 — 2005 m. spalio 25 d. Išvados sujungtose bylose *Vokietija ir Danija prieš Komisiją* (C-465/02 ir C-466/02, Rink. p. I-9115) 133 punkte generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer, tinkamai aiškindamas bendrinio pavadinimo pobūdį, nurodo, kad bendriniai pavadinimai yra išpopuliarėję. Mano nuomone, ši sąvoka tiksliai apibūdina terminą.

13 — Sprendimo *Vokietija ir Danija prieš Komisiją* 75–100 punktai ir 2008 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Vokietiją* (C-132/05, Rink. p. I-957), ypač jo 53 punktas.

45. Italijos vyriausybė teigia, kad antrasis klausimas nepriimtinas, nes nei pagal Bendrijos teisę, nei pagal nacionalinę teisę vertinant ženklumą nereikia atsižvelgti į sąžiningumą. Tai yra esminis teiginys. Todėl jį išanalizuosiu, kalbėdamas apie antrojo klausimo esmę.

Esmė

Direktyvos 2000/13 ir Reglamento Nr. 2081/92 tarpusavio santykis

46. Direktyva 2000/13 ir Reglamentas Nr. 2081/92 veikia skirtingu lygmeniu ir Bendrijos teisės aktų leidėjas jais siekė skirtingų tikslų.

47. Direktyva 2000/13 yra derinami valstybių narių įstatymai, susiję su maisto produktų ženkliniu, taip prisidedant prie sklandaus vidaus rinkos veikimo. Kaip pažymėta 6 konstatuojamojoje dalyje, bet kokios ženklinimo taisyklės visų pirma turėtų būti kuriamos siekiant informuoti ir apsaugoti vartotoją. Kaip teisingai pastebi Italijos vyriausybė, dėl to Direktyva 2000/13 gamintojai yra įpareigojami etiketėse pateikti pakankamai informacijos, kad vartotojai galėtų rinktis, žinodami visus faktus. Tai apima informacijos apie tikslų produkto pobūdį ir savybes, įskaitant kilmę, pateikimą.

48. Reglamento tikslas, atvirkščiai, yra sudėtingesnis. Pradedama nuo prielaidos, kad tam tikrų savybių turinčių produktų skatinimas

galėtų duoti didelės naudos žemės ūkio ekonomikai, didinant ūkininkų pajamas¹⁴, ir kad tai, jog vartotojai ieško konkrečios kokybės produktų, sukelia didesnę žemės ūkio ir maisto produktų, turinčių atpažįstamą geografinę kilmę, paklausą¹⁵. Reglamentu skatinama teikti vartotojams aiškia ir glausta informaciją apie produktų kilmę, kad jie galėtų pasirinkti geriausią¹⁶, numatant specialias nuostatas dėl žemės ūkio ir maisto produktų iš konkrečiai įvardytos geografinės vietovės¹⁷. Tam reglamente nustatomi Bendrijos taisyklių pagrindai, siekiant suteikti įregistruotoms kilmės vietos nuorodoms ir geografinėms nuorodoms vienodą apsaugą, taip užtikrinant sąžiningą konkurenciją tarp gamintojų ir stiprinant vartotojų pasitikėjimą tokiais produktais¹⁸. Taigi, kadangi geografinių nuorodų apsauga neabejotinai turi įtakos vartotojo pasirinkimui, reglamento tikslai yra platesni nei vien vartotojo apsaugos užtikrinimas.

49. Nepaisant šių skirtingų tikslų ir veikimo sričių, geografinių pavadinimų naudojimą maisto produktų etiketėse gali apimti ir reglamento, ir Direktyvos 2000/13 taikymo sritis. Taip gali atsitikti esant trimis skirtingoms situacijoms: pirma, kai Komisija įvertina maisto produkto etiketėje naudojamą pavadinimą ir įregistruoja jį pagal reglamentą; antra,

14 — Reglamento antra konstatuojamoji dalis.

15 — Reglamento trečia konstatuojamoji dalis.

16 — Reglamento ketvirta konstatuojamoji dalis.

17 — Reglamento penkta konstatuojamoji dalis.

18 — Reglamento septynta konstatuojamoji dalis.

kai jį įvertina ir pripažįsta bendriniu; trečia, kai įvertinimas pagal reglamentą neužbaigtas. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs tik su trečiąja situacija. Tačiau dėl išsamumo pirmiausia trumpai išnagrinėsiu kitas dvi.

— Bendrinis pavadinimas

52. Kaip teisingai savo argumentuose dėl priimtino tvirtina Komisija, kai pavadinimas yra įvertintas ir pagal reglamentą pripažintas bendriniu, tai neužkerta kelio nacionaliniam teismui vertinti, ar šio pavadinimo naudojimas maisto produkto etiketėje yra klaidinantis, kaip numatyta Direktyvoje 2000/13 nustatytoje taisyklėse.

— Įregistruotas pavadinimas

50. Kai Komisija įvertina pavadinimą ir įtraukia jį į reglamentu įsteigtą registrą, šio pavadinimo naudojimas gali būti apribotas.

53. *GSI* teigia, kad kai pavadinimas pripažįstamas bendriniu, jam apsauga pagal reglamente numatytą schemą nesuteikiama. Tai visiškai teisinga; bet negaliu sutikti su *GSI* siūloma išvada, būtent kad tokio pavadinimo naudojimo etiketėje negalima pripažinti klaidinančiu pagal Direktyvą 2000/13.

51. Kai toks pavadinimas naudojamas neįvykdžius jo naudojimo sąlygų arba reglamento 13 straipsnio 1 daliai prieštaraujančiu būdu, toks naudojimas taip pat tikriausiai „iš esmės [klaidins pirkėją], visų pirma dėl maisto produkto <...> kilmės“ Direktyvos 2000/13 2 straipsnio 1 dalies a punkto i papunkčio prasme.

54. Atvirkščiai, atrodo aišku, kad yra aplinkybių, kuriomis vartotoją iš tikrųjų gali suklaidinti bendrinio pavadinimo naudojimas produkto etiketėje (pavyzdžiui, galima įsivaizduoti maisto produktą, kuris buvo paženklintas bendriniu pavadinimu, bet neturėjo jokių savybių, kurios paprastai siejamos su šiuo pavadinimu vartotojo galvoje).

55. Tai reiškia, kad jeigu pavadinimas yra pripažintas bendrinium, nacionalinis teismas, nepaisant to, gali vertinti, ar konkretaus maisto produkto etiketė yra klaidinanti, kaip numatyta Direktyvos 2000/13 2 straipsnyje.

56. Šiuo atžvilgiu nacionalinis teismas turėtų prisiminti, kad Komisijos pripažinimas, jog pavadinimas yra bendrinis, grindžiamas šio pavadinimo savybių įvertinimu. Tai reiškia, kad šios savybės ir tolesnė Komisijos išvada, kad pavadinimas yra bendrinis, bus reikšmingi veiksniai, į kuriuos nacionalinis teismas turės atsižvelgti, vertindamas, ar vartotoją klaidina pavadinimo naudojimas ženklinant maisto produktus¹⁹.

— Neįvertintas pavadinimas

57. Kaip jau minėjau atsakydama į pirmąjį klausimą, jeigu Komisija pavadinimo neįvertina, jo negalima laikyti bendrinium Reglamento Nr. 2081/92 prasme.

58. Kita vertus, kol Komisija nepriima sprendimo, pateiktas Komisijai nagrinėti pavadinimas reglamentu nesaugomas, išskyrus tuos atvejus, kai valstybė narė nusprendžia pasinaudoti 5 straipsnio 5 dalyje jai numatyta galimybe suteikti laikinąją apsaugą.

59. Nesant tokios laikinos apsaugos, nacionalinis teismas tiesiog turi įvertinti, ar pavadinimo naudojimas ženklinant yra klaidinantis, remdamasis nacionalinės teisės aktų nuostatomis, kuriomis įgyvendinamas Direktyvos 2000/13 2 straipsnis.

60. Tačiau šiomis nuostatomis neturėtų būti naudojama kaip pagrindu lygiagrečiai neregistruoto geografinio pavadinimo apsaugos sistemai sukurti. Šios bylos kontekste, nors nacionaliniai teismai gali nuspręsti, kad pavadinimas „Salame Felino“ atitinka reglamente numatytas registracijos sąlygas²⁰, jie toki naudojimą turi vertinti remdamiesi tik Direktyvos 2000/13 2 straipsnį įgyvendinančiomis nuostatomis.

19 — Žr. 60 ir paskesnius punktus.

20 — *APTSF* šiuo atžvilgiu rėmėsi keliais nacionaliniais teismų sprendimais. Tačiau tai nustatyti pagal reglamentą turi Komisija ir tik ji viena.

61. Taigi klausimas, į kurį turi atsakyti nacionalinis teismas, yra tik tai, ar *GSI* naudojamas saliamio ženklimas galėtų suklaidinti gerai informuotą, pastabų ir nuovokų Italijos vartotoją²¹.

62. Spręsdamas šį klausimą, nacionalinis teismas turėtų išsiaiškinti, ar vartotojas galėtų būti suklaidintas dėl produkto kilmės. Tai jis turėtų padaryti išnagrinėjęs paties produkto ir pavadinime nurodomos geografinės vietovės ryšį. Pagal Direktyvos 2000/13 2 straipsnį etiketę, kurioje naudojamas pavadinimas su užuomina ar nuoroda į kilmę, galbūt galima būtų laikyti *prima facie* klaidinančia, jeigu produktas yra gaminamas kitur bei niekaip nesiejamas su geografine teritorija, nurodoma bet kuriuo gamybos proceso metu.

63. Nacionalinis teismas taip pat turėtų atsižvelgti į tai, ar vartotojas galėtų būti suklaidintas dėl kitos produkto savybės. Tai darydamas, teismas turėtų įvertinti, ar toks pavadinimas, koks nurodytas etiketėje, yra

būdingas šiam regionui arba tapo bendrinium pavadinimu, naudojamu nurodyti konkrečias produkto savybes²². Atlikdamas šį vertinimą, nacionalinis teismas turėtų atsižvelgti į komentarus ir teiginius, panašius į tuos, kurie būtų pateikti Komisijai paraiškoje dėl apsaugos pagal reglamentą arba proteste dėl tokios paraiškos.

64. Kalbant apie etiketės formuluotę, žodžio „tipas“ vartojimas gali būti įrodymas, kad pavadinimas skirtas informuoti apie produkto savybes, o ne apie jo kilmės vietą. Tačiau, kaip teisingai pažymi Komisija, šio žodžio vartojimas negarantuoja, jog nuoroda nėra klaidinanti.

65. Be to, nacionalinis teismas turėtų atsižvelgti į pakuotės išvaizdą, ypač į geografinio pavadinimo vietą ir dydį bei pagaminimo vietos aprašymą²³. Direktyvos 2000/13 3 straipsnio 1 dalies 8 punkte numatyta, kad, remiantis direktyvoje taip pat pateiktomis išimtimis, ženklinant būtina nurodyti išsamią informaciją apie kilmės vietą tuo atveju, jei tokios informacijos nepateikus

21 — Žr. 1995 m. liepos 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mars* (C-470/93, Rink. p. I-1923) 24 punktą; 1998 m. liepos 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gut Springenheide and Tusky* (C-210/96, Rink. p. I-4657) 31 punktą ir 2000 m. sausio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Estée Lauder* (C-220/98, Rink. p. I-117) 30 punktą. 2003 m. gruodžio 11 d. Išvados byloje *Douwe Egberts* (C-239/02, Rink. p. I-7007) 54 punkte generalinis advokatas L. A. Geelhoed pridūrė, jog tai reiškia, kad vartotojas visada susipažįsta su informacija etiketėje ir kad jis turi galimybę įvertinti tą informaciją prieš įsigydamas atitinkamą produktą (pirmą kartą).

22 — Išskyrus atvejus, kai nagrinėjamas pavadinimas yra paprasčiausia geografinė kilmės nuoroda ir ja nesiekama informuoti vartotojo apie produkto savybes: žr. 2000 m. lapkričio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Warsteiner Brauerei* (C-312/98, Rink. p. I-9187) 44 punktą.

23 — Šiuo atveju man atrodo, kad informacija apie bendrovės buveinės buvimą vietą nebūtinai rodo vartotojui, kur produktas iš tikrųjų pagamintas.

pirkėjas būtų iš esmės klaidinamas dėl tikrosios maisto produkto kilmės. Praktiškai tai turi reikšti, kad ženklavimas – net jei geografiniu pavadinimu siekiama reklamuoti maisto produkto savybes – turi „sakyti visą tiesą“, kad neklaidintų pakankamai informuoto, pastabaus ir nuovokaus vartotojo.

Sąžiningumo ir naudojimo trukmės reikšmė

66. Direktyvoje 2000/13 neminimas nei sąžiningumas, nei naudojimo trukmė. Konkrečiai joje nenurodoma, kad remiantis sąžiningu arba ilgalaikiu ir nepertraukiamu pavadinimo naudojimu galima apsiginti nuo teiginio, jog ženklavimas yra klaidinantis.

67. Nacionaliniai teismai, vertindami tariamus nacionalinių įstatymų, įgyvendinančių Direktyvos 2000/13 2 straipsnį, pažeidimus, turi remtis įspūdiu, kurį pavadinimo naudojimas ženklinant maisto produktą sukuria pakankamai informuotam, pastabiam ir nuovokiam vartotojui.

68. Man atrodo logiška, kad jeigu tam tikras veiksnys gali pakeisti pakankamai informuoto, pastabaus ir nuovokaus vartotojo (kaip pažymi Italija) lūkesčius, būtų visiškai pagrįsta, jei nacionalinis teismas atsižvelgtų į šį veiksnių vertindamas, ar maisto produkto etiketė gali klaidinti vartotoją.

69. Pavadinimo naudojimo trukmė yra objektyvus veiksnys, kuris gali paveikti protingo vartotojo lūkesčius. Atvirkščiai, nesuprantu, kaip gamintojo ar prekybininko (subjektyvus) sąžiningumas gali paveikti (objektyvų) įspūdį, kurį vartotojui sukuria geografinio pavadinimo naudojimas etiketėje.

70. Taigi siūlau Teisingumo Teismui, atsakant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiai teismo antrąjį klausimą, nuspręsti, jog aliuozijas į tam tikrą kilmės vietą keliantis maisto produkto pavadinimas, neįregistruotas kaip SKVN ar SGN, gali būti teisėtai naudojamas, jeigu jis nenaudojamas tokiu būdu, kuris gali suklaidinti paprastą pakankamai informuotą, pastabų ir nuovokų vartotoją. Konkrečiu atveju vertindami, ar taip yra, nacionaliniai teismai gali atsižvelgti į pavadinimo naudojimo trukmę. Tačiau gamintojo sąžiningumas (arba nesąžiningumas) yra nereikšmingas.

Trečiasis klausimas

Priimtinumumas

71. Italijos vyriausybė tvirtina, kad trečiasis klausimas nepriimtinas, nes nacionalinio teismo byla nesusijusi su kolektyviniais prekių ženklais. Emilijos Romanijos regionui prekių ženklas nepriklauso ir jis neteigia, kad *GSI* šį ženklą pažeidė. Be to, Italijos vyriausybė posėdyje nurodė, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nagrinėjo tik tai, ar *GSI* ženklinimas galėjo suklaidinti vartotoją, ir, nepaisant *APTSF* įstojimo į bylą, nacionalinio teismo procese nebuvo teigiama, kad kolektyvinis prekių ženklas buvo pažeistas.

72. Teisingumo Teismas į prejudicinį klausimą gali neatsakyti tuomet, jeigu šis neturi jokio ryšio su pagrindinės bylos faktinėmis aplinkybėmis arba dalyku²⁴. Trečiuoju pateiktu klausimu iš esmės klausiama, ar pagal Direktyvą 89/104 gali būti kitas pagrindas neleisti *GSI* naudoti pavadinimo „Salame Felino“. Tačiau pagrindinėje byloje ginčijama administracinė bauda buvo pagrįsta vien tariamu nacionalinių nuostatų, įgyvendinančių Direktyvos 2000/13 2 straipsnį, pažeidimu.

73. Nors skiriant administracinę baudą pažymėta, kad „Salame Felino“ yra įregistruotas prekių ženklas, tai buvo padaryta nustatant, kad naudodama „Salame tipo Felino“ *GSI* klaidino vartotojus. Panašiai *GSI*, kalbėdama apie kolektyvinį prekių ženklą ir teigdama, kad tai, jog ženklindama ji naudoja pavadinimą, neklaidina vartotojų, rėmėsi tuo, jog pavadinimą „Salame Felino“ sąžiningai naudoja prekybininkai už Felino komunos ribų.

74. Tai, jog neteigiama, kad buvo pažeistas kolektyvinis prekių ženklas²⁵, rodo, jog klausimas, ar kolektyvinio prekių ženklo savininkas gali prieštarauti dėl pavadinimo, panašaus į kolektyviniame prekių ženkle esantį pavadinimą, sąžiningo naudojimo, neturi reikšmės nacionalinio teismo nagrinėjamam pagrindiniam klausimui, t. y. nustatyti aplinkybes, kuriomis bendrovė, tikėtina, klaidintų vartotojus dėl to, kad ženklindama savo produktus naudoja geografinį pavadinimą.

75. Todėl trečiasis klausimas yra nepriimtinas.

24 — Žr. 2007 m. balandžio 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Asemfo* (C-295/05, Rink. p. I-2999) 31 punktą.

25 — Iš tikrųjų *APTSF*, kuriai priklauso du vaizdiniai kolektyviniai prekių ženklai, tvirtina, kad naudojant geografinį pavadinimą netgi neįmanoma pažeisti šių prekių ženklų.

Išvada

76. Taigi siūlau Teisingumo Teismui į pirmuosius *Tribunale Civile di Modena* pateiktus klausimus atsakyti taip:

1. 1992 m. liepos 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2081/92 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos 3 straipsnio 1 dalį ir 13 straipsnio 3 dalį (dabar Tarybos reglamento (EB) Nr. 510/06 3 straipsnio 1 dalis ir 13 straipsnio 2 dalis) reikia aiškinti taip, kad geografinių nuorodų turintis maisto produkto pavadinimas, kurio atžvilgiu buvo pateikta paraiška įregistruoti jį kaip saugomą kilmės vietos nuorodą arba saugomą geografinę nuorodą minėtų reglamentų prasme, negali būti laikomas bendrinis, kol Komisija neatmeta paraiškos, nes pavadinimas tapo bendrinis.
2. Tas pats nuostatas, atsižvelgiant į 2000 m. kovo 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/13/EB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių maisto produktų ženklinimą, pateikimą ir reklamavimą, derinimo 2 straipsnį, reikia aiškinti taip, kad aliuzijas į tam tikrą kilmės vietą keliantis maisto produkto pavadinimas, neįregistruotas kaip saugoma kilmės vietos nuoroda arba saugoma geografinė nuoroda minėtų reglamentų prasme, gali būti teisėtai naudojamas, jeigu jis nenaudojamas tokiu būdu, kuris gali suklaidinti paprastą pakankamai informuotą, pastabų ir nuovokų vartotoją. Konkrečiu atveju vertindami, ar taip yra, nacionaliniai teismai gali atsižvelgti į pavadinimo naudojimo trukmę. Tačiau gamintojo sąžiningumas (arba nesąžiningumas) yra nereikšmingas.